

in pisana mavrica se je spustila v morje. Nikola mi je podal roko, katero sem stisnil prav iskreno in prijateljski. Starec pa je dejal, kažoč z levico proti nebesom:

„Glejte, gospod, po nevihti sije solnce, in čez most kesanja in pokore se pride do mirú. Zdravi ostanite in spominjajte se včasih samotnega starca.“

Naglo se je obrnil in stopil v kočo nazaj, jaz pa sem krenil proti domu. V svoji pisarni sem našel odlok, da sem prestavljen na Štajersko. O Nikoli Tomiću pa nisem slišal ničesar več.

Pod planinami.

Priletno je prasketal ogenj v peči. Po sobi gospoda sodnika Bučarja se je širila blagodejna toplota. Zunaj je pa zmrzovalo, hudo zmrzovalo. Da niso branila zunanja okna, črez in črez preprežena z belimi zimskimi rožami, pogleda tja vun na sněženo cesto, bi se bilo videlo, kako se iskri sněženo ivje v jasni večerni zarji. Sodnik Bučar se je ravno vrnil iz urada domov in se zibal v naslonjaču ter kadil smotko. Njegova žena pa je hodila gorindol po sobi in pospravljala zdaj to zdaj ono — bila je jako skrbna.

„Ubogí otročiči!“ je vzdihnila, „kako jih pač zebe v takem mrazu!“

Bučar pa se je glasno zasmejal.

„Marija, kaj pa misliš? Tako varno so napravljeni in hudo zapeti, da bi se lahko zadušili. Pa kaj, saj v teh letih nihče ne zmrzuje, če je zdrav; in zdravi so najini otroci.“

„Ti že lahko govoriš, ker si se rodil na kmetih“, mu odvrne žena. — V tem trenutku pa se začuje zunaj v veži tiho jokanje. Takoj na to pa stopita v sobo otroka: deklica, stara kakih sedem let, ki je žalostno tožila: „Oh, mama, kako mene zebe!“ in deček, star osem let, ki si je mel roke, gotove ne gole radosti, saj „ščinkovec“ na nosu in vzdihljaj: „Kako me zebe!“ sta govorila, da mu ni baš prijetno.

Mama je pohitela odjemavat otrokoma šolske stvari in ju tolažila z milimi besedami. In to ni bilo brez posledic — otroka sta se skoraj umirila, sosebnó še, ko sta dobila vsak jabolko in košček mehkega belega kruha. V mehki toploti sta skoraj pozabila na ostri mraz . . .

Sodnik Bučar pa je bil danes manj usmiljenega srca.

„Kakšna otroka pa sta? O ta današnja mladina.“

Mala Mimica bi se bila skoraj razjezila nad atajem, da ni bil sicer tako dober. No, pa je skoraj pozabila na jezico, ko se je vsedla poleg dobrega ateja in ga ogovarjala:

„Ata, jaz ne morem za to, če me zebe. Ko si bil ti tako majhen, kakor sem jaz, te je gotovo tudi zeblo.“

Bučar pa se je nasmejal:

„Ne, moj srček! Ko sem bil jaz tako majhen, kakor si ti ali Karolček, še vedel nisem, kaj je mraz, dasi sem nosil tanke hlačice in lahno suknjico.“

„Atek, ali nisi imel nikdar take suknje, kakor jo imam jaz, in take kapice?“ ga zapraša Karolček, ki se je vsedel na drugo stran.

„O nikdar!“ odvrne hitro sodnik, ki se je kaj rad spominjal svoje ljube mladosti. „Na kmetih ne poznajo kaj takega. Zato smo pa bili tudi zdravi dečki, ki nam je bila zima prijetnejša kakor poletje. Ej, na deželi je vendar tudi lepo, lepše kakor v mestu.“

In ateju so se tako skrivnostno zaiskrile oči. Pa komu ne utripa srce burneje, ko se spomni svoje mile mladosti, dasi mu je bila kajkrat otožna?

„Kaj pa je tako lepega tam?“ jame radovedno povpraševati Karol.

„O ljuba moja otročiča, vidva ne poznata zime na kmetih“, odvrne Bučar.

„Ah, povej nama!“ zaprosi hitro Mimica.

„Naj bo!“ — in atej jame pripovedovati:

„Saj vesta, moj dom je visoko gori pod kamniškimi planinami. Tam sredi temnih gozdov stoji moja rodna vas. In pri nas doma je vedno večji sneg kakor tukaj v bližini morja. In ko zapade sneg našo vasico — aj, tedaj je veselja in radosti med otroci. Do šole smo imeli svojedni iz naše vasi domala eno uro. To je bilo ravno prav zame in za mojo sestrico kakor tudi za druge šolarje. Če je padel velik sneg in ni bilo nikake gazi, smo pač morali ostati doma, dasi nič prav radi. No, pa sneg je zmrznil — in tedaj smo potegnili sani izpod strehe; eni so sedli na sani, drugi smo pa stopili pred sani — bili smo za konje — in šlo je proti šoli, da je bilo kaj. In tedaj smo bili rdeči v lica kakor mak — in dobro nam je delo to. Ravno tako je šlo nazaj. A vožnja ni bila vedno tako gladka. Kajkrat smo se ustavili sredi pota in se pokepali. Čeprav je marsikdo dobil kepo v lica — jokal le ni. Ko pa ni bilo kak dan šole, tedaj smo odhiteli s sanmi na klanec — in bliskoma smo brzeli dol v dolino. A ni šlo vedno tako gladko. Marsikdo se je prevrnil ali pa je polomil sani, kar je bilo najhujše. Jaz sam sem se nekdanj prevrnil, polomil sani in se potolkel na nogi, da cela dva dneva nisem mogel k tovarišem na klanec. O to sta bila zame dva mučna in žalostna dneva. Ko sem se pa pozdravil, mi je bila prva pot spet k veselim tovarišem na klanec. Glejta, otročiča moja, tako smo živeli mi, tam daleč gor pod kamniškimi planinami . . .“

„Ata, midva bi šla tako rada enkrat po zimi v tisto vas, da bi se tudi tako veselila, kakor si se ti“, vzdihneta otroka.

„Kdo ve, ali ne bi obžalovala tako hitre izpremembe“, odgovori gospod Bučar. „Pa saj na tem ni, kje živita, samo da sta pridna. In če bodeta pridna n prineseta dobra izpričevala, se o počitnicah zanesljivo poveselita pod kamniškimi planinami.“

„O bova, bova!“ zakličeta otroka. „Juhej, o počitnicah pod kamniškimi planinami!“

Jos. Andrejev.

